

**This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.**

Author(s): Mykkänen, Johanna

Title: Kasvatusoptimisti johtajana: "Kaiken takana on luottamus"

Year: 2017

Version:

Please cite the original version:

Mykkänen, J. Kasvatusoptimisti johtajana: "Kaiken takana on luottamus".
Ruusuipuiston uutiset, (1). <https://peda.net/jyu/ruusuipuisto/uutisarkisto/1-2017/2-kasvatusoptimisti-johtajana>

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

Kasvatusoptimisti johtajana: "Kaiken takana on luottamus"

Kasvatustieteiden laitoksen johtajan pestistä juuri eläkkeelle jäänyt Matti Kuorelahti huikkaa tavatessamme iloisesti hyvät uudet vuodet ja toteaa ensi alkuun, miten eläkkeellä olo tuntuu mukavalle – saa nukkua pitkään ja ajatella rauhassa. Ei johtajan työkään ollut kärsimystä, päinvastoin, hän kertoo nauttineensa jokaisesta hetkestä. Millaisia ajatuksia ja visioita kasvatusalasta, tieteestä ja yliopistosta työyhteisönä tällaisella yltiöpositiivisella elämänautiskelijalla sitten on?

Yhdessä tekemistä ja erityistä pedagogiikkaa

Kuorelahti korostaa työyhteisön ihmisten (ei alaisten) osaamista, taitoja ja sitoutumista työhönsä ja kuvaa ”miten hienoa porukkaa täällä on töissä”. Ja jatkaa vielä: ”Ei täällä mitään kellokortteja tarvita, pikemminkin niin päin, että osaisivat lähteä kotiinsa”. Matin horjumaton luotto jaettuun johtajuuteen, kollegoihinsa ja koko työyhteisöön on ollut käsin kosketeltavaa – ammattipedagogi on saanut työntekijät uskomaan itseensä. Toiseksi, Matti liputtaa tiedekuntatason yhteistyön puolesta. Ihmisten osaaminen on valjastettava yhteiseen hyvään, pienistä kuppikunnista on päästävä ja asetettava katse kohti suurempaa kokonaisuutta. Kaikkien yhteisenä tavoitteena tulisi olla korkeatasoinen tutkimus ja laadukas opetus. Vaatimus julkaisujen määrän lisäämisestä on myös kasvanut vuosien varrella, mikä on Matin mukaan suuri muutos verrattuna hänen yliopistouransa alkuvuosiin.

Entä mitä kuuluu erityispedagogiikkaan, joka on ollut kaikki nämä vuodet Matin tieteellinen kotipesä? Ainakin siellä puhutaan koulutusjärjestelmän kolmiportaisesta tuesta. Oppimisen tuki on Matin mukaan ”mukava käsite, kun se on niin helppo hyväksyä ja sitä on vaikea vastustaa”. Nyt ollaankin erityispedagogiikan ytimessä: kukapa ei elämänsä varrella olisi tarvinnut tukea jossakin vaiheessa? Erityispedagogiikka on kuitenkin käytäntönä muuttunut: kun se aiemmin merkitsi ongelmien tunnistamista ja sen perusteella lasten sijoittamista erityiskouluihin, niin tänä päivänä se on entistä enemmän oikea-aikaisen ja oikeanlaisen tuen tarjoamista osana tavanomaista kasvatusta ja koulutusjärjestelmän toimintaa. Käytännön muutokset eivät kuitenkaan ole vähentäneet erityispedagogiikkatieteen tarpeellisuutta. Päinvastoin, tarvitaan entistä selvempää teoreettista ymmärrystä oppimisen erilaisista

vaikeuksista ja todelliseen näyttöön (evidence-based) perustuvia taitavampia, monipuolisempia ja tarkemmin kohteeseensa osuvia menetelmiä. Tässä riittää haasteita professoreille, tutkijoille ja opettajille.

Yllätyksiä ja haasteita

Entä mitä yllättävää tai haastavaa Matti on kohdannut johtajan työssään? Johtajaksi ryhtymisen jälkeen ensimmäinen ällistyksen aihe oli se, miten vähän mies tunsu kollegoitaan yli oppiainerajojen. Tämä vaje paikattiin heti. Kuorelahti myöntää myös, että joskus on ollut vaikeaa sanoittaa mielessä kirrkaasti loistavaa ajatusta tai visiota – mutta sitä on ollut vain yritettävä parhaansa. Kolmanneksi miestä mietitytti se, miksi niin harva haluaa johtajaksi, ”vaikka se on niin helvetin hauskaa”.

Huolenaiheeksi Kuorelahden puheessa nousee maapallomme iso kuva: miten osaisimme kouluttaa kansalaisia, joilla olisi keinot ja ymmärrys elää ja vaikuttaa tulevaisuuteen polarisoituvan yhteiskunnan ja maapallon muutoksessa sekä ilmastonmuutoksen ja terrorismiuhan puristuksissa. Lääke tähän on yksiselitteinen: globaalisti ajatellen koulutuksen määrän ja laadun lisääminen sekä koulutuspolkujen aukipitamisestä huolehtiminen, sillä ”kouluttamattomuus antaa tilaa kaikenlaiselle hulluudelle”.

Johanna Mykkänen

Matti Kuorelahti on toiminut monenlaisissa opetusviroissa pyöreät 40 vuotta. Hän on opettanut kyläkoulussa ja toiminut erityisopettajana ja professorina, mutta pisimmän työuransa mies ehti tehdä [Jyväskylän yliopistossa](#) lehtorina ja sittemmin johtajana.

Matti, toivotamme sinulle ja perheellesi suuria seikkailuja uuteen elämänvaiheeseen!

Kuorelahtea haastatellut ja jutun kirjoittanut **Johanna Mykkänen** työskentelee yliopistonlehtorina [kasvatustieteiden laitoksella](#).

Lähetä palautetta kirjoittajalle: johanna.mykkanen@jyu.fi

Pääkuva: Martti Minkkinen, henkilökuva Matti Kuorelahti